

Ngũ Gi

Mùa Xuân

Ngày tháng trôi đi nhanh quá! Hôm qua tưởng mới đầu đông, hôm nay đã thấy trời sắp sang xuân.

Cảnh đông tàn xuân đến đem lại cho lòng người bao vui buồn lẫn lộn. Niềm vui do đất trời ban nhẹ nhàng, trong sáng. Bởi thiên nhiên vạn vật quanh ta muôn vàn màu sắc. Bởi không khí quanh ta là những hơi thở thơm tho tinh khiết. Tuổi trẻ thấy cương cường trai tráng. Tuổi già thấy chân mình còn đi vững được vài năm. Trong thâm tâm mỗi người đều có một ước vọng ở buổi xuân về. Tuổi trẻ hướng về tương lai. Còn tuổi già nhìn về dĩ vãng. Nếu chúng ta may mắn được cấp sách tới trường thì không có cái gì đẹp đẽ trong sáng hơn tình đồng môn trong quá khứ. Nó đi theo suốt cuộc đời ta. Tình đồng môn gắn bó tự

nhiên, vô vị lợi. Bạc vàng chẳng mua được. Danh lợi chẳng có chỗ chen vào. Chỉ có hai tiếng “*mày, tao*” bèn vững đi đến cuối đời.

Chính nguồn thương yêu ấy mà bạn bè nơi góc biển chân trời vào mùa thu năm Kỷ Hợi đã cùng nhau họp mặt kỷ niệm 60 năm ngày ra trường. Hình ảnh đám học trò xưa mười tám, đôi mươi, giờ phần đông đã trên dưới 80. Người xe lăn, kẻ chống gậy. Mắt mờ, tai nghễnh ngãng, dặt dứu nhau như hoạt cảnh của bài ca Hội nghị Diên Hồng đến với nhau bằng ngôn ngữ ngày xưa quanh gốc điệp già trong sân trường yêu dấu. Ta quên ngôn từ ấy, tự thân đã chối bỏ cái quý giá nhất trong ta. Và cũng chẳng ai trách móc ai chuyện ấy làm gì. Thương yêu nhau thì đến, không họp thì đi. Bởi làm gì có đoàn này hội nọ mà ràng buộc lẫn nhau. Và hôm nay Xuân mới lại về, biết bao nỗi nhớ nhung người còn kẻ mất.

Trong thiêng liêng giờ phút Giao thừa dù chân tay run rẩy, chúng ta vẫn thấp nén nhang thơm trên bàn thờ Tổ tiên cầu xin một năm mới bình an. Tuổi già giờ là thế. Vinh quang, tủi nhục cũng ném đủ rồi và nghiệm ra rằng tất cả chỉ là hư vô, ngoài tình yêu gia đình và bằng hữu. Nếu Thượng đế ban ơn cho ta một chút hành trang mang theo. Tôi xin Người chỉ mang theo hai thứ ấy mà thôi.

Trong tâm thức đêm nay lòng tôi muốn khóc. Bồi mùa xuân rồi cũng đi qua. Chúng ta chẳng còn gì ngoài cõi đời cô quạnh. Ngày qua ngày đón nhận từ nơi gần gũi cũng như từ chốn xa xôi *những tin vui thì ít, tin kém vui thì nhiều*^(*). Nghĩ lại cái tuổi bảy, tám mươi chẳng cần đếm thời gian về mốc trăm năm. Sáu mươi năm trôi qua bạn bè 59 chúng ta lần lượt ra đi nhiều quá. Tuổi ấy đưa tiễn nhau vẫn còn rơi nước mắt tiếc thương. Người còn kẻ mất. Nay chốn quê nhà đếm chưa đủ mười người. Năm đi một, năm đi hai. Vàng bay hơn cả lá thu. Nỗi tiếc thương này chưa phai lại tiếp nỗi xót xa kia. Nghe tin nhau ốm đau, gọi nhau mà tới. Nếu về đất Phật, đất Trời thì xa mấy cũng lặn lội tiễn đưa nhau. Tự động gọi nhau mà đến, mà đi. Nào có khác gì cha Lạc dặn mẹ Âu Cơ: “*Có xảy ra việc gì thì cùng báo cho nhau*” khi người ở non Tiên, người ra biển rộng. Chỉ thế thôi. Suy ra là MỖ cả, chẳng ai ra lệnh cho ai. Đó là cái tình đồng môn keo sơn gắn bó. Giữ cái Lễ với nhau. Cha mẹ ta và các Thầy ta đã dạy ta như thế mà.

Cho nên ta hãy ôm nhau trong gần gũi. Ta nhớ nhau trong xa xôi để mừng chúng ta còn nhau mãi mãi...

BBT

(*) Câu của LQA